Kedves Sándor!

:

és felrepült a kő, jó magasra
dobta, s nézte,
de aznap a madarak
repülni tanították
fiaikat.
S az egyik csőrével ellopta,
azt hitték kálkálkálc.
S továbbadta a másiknak.
S más kő is hullott földre!
Jaj, lesz-e madár ki tovább
visz őt?
És szálltak az égen mind a fiókák
és a vén madarak, de a kövek
le nem estek.
Nem hallotta senki a bánatos falusi népből
hogy koppant,
vagy csobbant volna.
Csak a madarak szálltak
magasra egyre, s
a gyertya lángja
lobogott halkan

("Kőben madaram" c. versedre jött elő belőlem.)
(2020)

V. G.